

скърбъ, защото чу рыцари да испъшка само жално, пнакъ той бѣше дълбоко примрълъ.

— О живъ е извика Яковъ; испъшка и това е добъръ бѣлъгъ! И така донескара работятъ си, като взе та обвиталото на рыцари въ единъ голѣмъ връхнѣи дрехъ и тури го на влажнѣтъ земѣхъ облепнѣтъ на едно отъ колелетата на строенѣтъ коляска.

Сега, примысли Яковъ, като си думаше въ умѣтъ, трѣба да намѣрихъ нѣкое прибѣжище поне за тѣхъ вечеръ. Неще прикаска, господарѣтъ ми, ако го оставя тука въ тази тишина, неможе живѣ до утрѣ. Нещъ видѣ да намѣрихъ нѣкадѣ мѣсто да го попристойнѣ.

Тогазъ ся озбѣри нѣкого си та рече съ надеждѣ да но съзрѣ нѣкадѣ да свѣтъ свѣщъ, които да му послужи като водачъ да го заведе нѣкадѣ дето на хора да живѣятъ. И не бы напраздно.

Нѣколко раскоча на далечъ едванъ ся виждаше мъжделиво блѣшуканѣ прѣзъ стѣната на едно прозорче отъ Малкѣтъ кулъ.

— Наистинѣ честѣта ми еще работи! подума Яковъ, и ся ухвати на възъ онѣкъ странѣ.

Като трѣгна, насмѣло да ся съверкова пакъ по на вѣтрѣ въ трапѣтъ, който бѣше първоначалнѣкъ на всички тѣзи злочестини прѣзъ този жалостенъ вечеръ, отърва ся обаче и отъ това ново прѣмекдѣ и можѣ да сдѣгне до прѣдъ портытъ на къщѣтъ.

На портытъ имаше закачено голѣмо едно жельзно хлопало, като главѣ на химера. Яковъ похлопа веднѣжъ и дважъ.

Хлопотѣтъ уголѣмяванъ екижъ вѣтрѣ въ къщи, но никой не ся обади на тѣзи призовкѣ. Яковъ ся отегли нѣколко стѣпки за да по пригледа пакъ на прозорцытъ. Свѣщѣта беще ся прѣмѣстила, ще каже че въ къщѣтъ не бѣхъ еще заспали, ако и да не излѣзвахъ да видятъ кой хлопа, а то показваше че не щѣхъ. Това бѣ логически.